

LBRIS

We know
books

CARISSA BROADBENT

PASĂREA
CÂNTĂTOARE
ȘI INIMA
ÎMPIETRITĂ

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

PROLOG

Aceasta este o poveste despre decăderea unei persoane alese.

La fel ca majoritatea legendelor, este prea puțin remarcabilă la început. Fata nu se deosebea cu nimic de celelalte când a fost aleasă de zeul soarelui. Și acesta avea de unde alege. Printre credincioșii lui muritori, era considerat unul dintre cei mai venerați zei. Zi de zi, în zori și în amurg, altarele lui erau acoperite cu nenumărate ofrande: mâncare, mătăsurii, podoabe scumpe și trupuri molatice – toate plăcerile lumesti pe care și le-ar putea dori un zeu. Nu îi intra oricine în grații. Alegea pentru sine doar cele mai impecabile chipuri, cei mai puternici războinici, cei mai înzestrați vrăjitori.

Fata nu avea niciuna dintre aceste calități.

Cele două surori au sosit la templu fără nimic pe lume în afară de propria tovarășie. Dacă nu și-ar fi găsit un refugiu aici, ar fi fost alungate și ar fi murit, ca mulți alți nevinovați anonimi.

Așa e mereu la început. În momente de mare restriște, oame-nii se târăsc spre lumină precum muștele atrase de argintul strălucitor al mătăsii de păianjen. Acestea sunt sufletele din

care se înfruptă zeii. Nimeni nu te iubește mai mult decât aceia care nu au pe nimeni altcineva.

Sora mai mare era aproape frumoasă, dacă se trecea cu vederea duhoarea care o urmărea din cauza vieții dificile și a tuturor faptelor la care o forțase lupta pentru supraviețuire. Își încropise o rochie de mătase croită pentru a-i pune în evidență rotunjimile, cu falduri aranjate cu grijă în așa fel încât să-i ascundă petele. Avea părul negru și des, buzele pline, pielea catifelată – era delicată sub toate aspectele care-i interesau pe zei. S-a aruncat în genunchi înaintea altarului zeului ei și rugăciunile i s-au revărsat de pe buze. I-a oferit prin jurământ credința ei, viața ei, sufletul ei, în timp ce preoții o urmăreau cu buzele strâmbate de scârbă. În ochii lor, astfel de fete nu erau vrednice de izbăvire.

Poate că tânăra spera ca lumânările aranjate în jurul altarului să se aprindă subit în timp ce-și oferea sufletul stăpânului ei divin – semn că zeul soarelui accepta încă o persoană aleasă.

Dar el i-a acceptat jurămintele de fidelitate doar cu o indiferență vagă. Pe parcursul zilei promise în dar mii de alte suflete tot atât deperate.

Nu, nu tânăra o interesa.

Ci fata cu care venise.

Rămăsese în spatele surorii ei, cu ochii mai mari, cu părul mai răvășit, și continua să privească fix spre cer, deși preoții îi șuierau să-și plece umil fruntea. A ascultat jurămintele rostite cu lacrimi în ochi de sora ei, a urmărit privirile dezaprobatoare ale preoților și, cu toate că avea doar opt ani, a înțeles ce se va întâmpla.

Nu avea nimic de oferit. Și, oricum, ce ar fi putut să dorească un zeu de la ea?

Totuși, și-a băgat mâna în buzunar și a strâns degetele în jurul unui obiect mic și firav, o amintire păstrată de acasă. Forma lui îi era întipărită în palmă. L-a scos și și-a împins ofranda pe altar:

O pană.

Asemenea fetei, pana nu se remarca prin nimic. Era mică, de o nuanță aurie ștearsă, îndoită și pe jumătate jumulită după săptămâni bune în care fetița o strânsese distrată în pumn.

Atunci, de ce a reușit acest dar – această copilă – să atragă atenția zeului?

Ceilalți aleși ai lui fuseseră bărbați și femei glorioase, floricele la apogeul splendorii lor. Copila de față era destul de drăguță, dar nu era cine știe ce frumusețe. Destul de isteată, dar nu posedea o inteligență ieșită din comun. Poate că zeului i-a plăcut înclinarea zâmbetului ei, specifică muritorilor, sau modul în care pistruii i se revărsau pe nas.

Ori poate că zeii, asemenea muritorilor, sunt pur și simplu fermecați de propria piele.

Pentru că, în momentul acela, zeul a străpuns cu privirea vălul dintre lumi și și-a lăsat ochii asupra acelei fetițe.

Iar fetița i-a întâlnit privirea.

În fundal, preoții se plectiseau de rugămintile fierbinți ale surorii ei. Au apucat-o de brațe și au târât-o de lângă altar. Protestele ei și muștrările lor aspre au devenit un freamăt surd. Fetița a înălțat bărbia spre cer.

Și mulți ani după aceea – decenii, secole –, copila nu avea să uite cum a răsunat vocea zeului ei întâia oară când a auzit-o:

Te văd, micuțo. Întinde mâna.

Magia i-a venit atât de ușor! Ca și când i s-ar fi aprins direct din inimă. Norii s-au rărit și lumina soarelui, aurie ca mierea, i-a încălzit fața. Rând pe rând, lumânările din jurul altarului s-au aprins.

Și, în sfârșit, o văpaie i-a răsărit în palma întinsă.

Celorlalți le-au trebuit câteva clipe ca să înțeleagă ce se petrece. Dar, când fetița a cuprins focul în mâini, preoții s-au holbat la ea uluiți. Sora ei o urmărea tăcută, cu ochii mari.

Copila nu vedea pe niciunul. Privea neîncetat spre cer, simțind în obraji durerea dulce deșteptată de propriul zâmbet larg

și căldura iubirii zeului cărui i se închinase. În sfârșit aflase ceea ce căutase cu disperare toată viața ei scurtă și chinuită. Multă vreme nu a știut cum să numească acest lucru. Dar cuvântul pe care îl căuta era: *menire*.

În ziua aceea, zeul soarelui s-a încredințat că primise încă o slujitoare devotată. Nici măcar el nu-și putea explica ce îl farmecă la această fetiță, dar ce importanță avea? Era încă o aleasă de adăugat la colecția lui, care se va mulțumi să-i primească atențiile atunci când îi va fi lui pe plac și pe care, în rest, va putea cu ușurință s-o lase deoparte. Fata va asculta de el până la sfârșit, la fel ca toți ceilalți.

Timpul i-a dat dreptate. O vreme.

Dar ce anostă ar fi fost o asemenea poveste!

Aceasta este o poveste despre decăderea unei persoane alese. Se prăbușește urlând, ținându-se cu unghiile rupte de viața ei dinainte. Decade încet, pe parcursul multor decenii.

Și, în final, ia cu sine întreaga lume blestemată.

PARTEA I VIATA

CAPITOLUL 1

Întinericul era nesfârșit. Lumânarea nu se aprindea. Transpirația îmi aluneca pe frunte. M-am rezemat istovită de gratiile celulei, cu ochii fixați pe lumânarea neaprinsă, care stătea strâmbă și prăfuită înăuntrul unui felinar acoperit cu pânză de pănjen, agățat într-un cârlig în celălalt capăt al încăperii. Era periculos de aproape de o draperie grea de catifea, a cărei culoare verde de odinioară se estompase sub petele de sânge de mult uscat.

O singură scânteie.

O singură scânteie și lumânarea s-ar fi aprins, apoi s-ar fi aprins draperia și astfel aș fi obținut o văpaie suficient de mare încât s-o pot manipula chiar și acum, când magia mi se diminuează. Altădată nici măcar n-aș fi avut nevoie de lumânare. Aș fi putut să chem în palmă însăși puterea soarelui. Aș fi scăpat de aici arzând totul în calea mea. Vampirii nu erau niciodată pregătiți pentru asta – pentru soare. În niciun caz nu se așteptau să apară în mâinile mele, o fată-vampir cu ochi mari și un zâmbet și mai mare. Înfățișarea mea îmi oferea întotdeauna un mare avantaj.

M-am forțat să întind brațul printre gratii. Am oftat tremurat printre dinții încheștați, iar sângele a început să-mi picure cadent pe podea. Am chemat magia pe care altădată o folosisem cu aceeași ușurință cu care respiram. L-am chemat pe zeul care mă alesese cândva.

Te rog, lumina mea! l-am rugat în tăcere. *Te rog!*

Dar trecuse mai bine de un an de când Atroxus îmi răspunsese ultima dată la rugăciuni. De când simțisem căldura magiei lui pe vârful degetelor. În locul ei, fiecare încercare îmi provoca arsuri, ca și când aș fi fost întrebată în batjocură: *Ce altceva să ofere soarele unui vampir?*

La fel se întâmpla și în noaptea asta.

Am tot încercat, până când trupul mi-a cedat. Și m-am prăbușit.

Mi-am lipit fruntea de gratii și am închis ochii ca să-i feresc de înțepăturile lacrimilor și ale sângelui care mă acoperea din cap până-n picioare. O mare parte era al meu, dar nu tot. Soldații Casei Umbrei omorâseră și un negustor când mă răpiseră. Am revăzut în minte chipul lui în momentul în care săgeata îi străpunsese gâtul, am urmărit din nou cum soldații îi dau nepăsător trupul la o parte, adunându-se în jurul meu. Fusesse mai bun cu mine decât meritam. Poate că i se făcuse milă de mine când mă descoperise rătăcind în pustiu, murdară și obosită.

Cum mă găsiseră? Călătoream singură de luni întregi și mereu avusesem grijă să las cât mai puține urme. Dintre cele trei regate ale vampirilor, Casa Umbrei stăpânea cel mai bine arta spionajului. Armele sale erau secretele, emoțiile, informațiile. Probabil că cei Născuți din Umbră ar fi avut cele mai mari șanse să dibuie o criminală solitară.

Totuși, mă aflasem la mulți kilometri de granița regatului lor. Și eram doar o biată fată. Veniseră ca și când ar fi știut precis unde mă aflu.

Dar, de fapt, nu eram deloc „doar” ceva. Omorâsem un prinț al Casei Umbrei.

Nu eram proastă. Știam că pedeapsa mă va ajunge din urmă la un moment dat. Doar de aceea părâsisem Casa Noptii, nu? Ca să-mi apăr prietenii de consecințele faptei mele.

Măcar încercasem.

Eram amețită. Poate din cauza sângelui pierdut. Poate nu.

Mi-am înăbușit un suspin și am băgat mâna în buzunar. Era gol, așa cum mă așteptam. Soldații Născuți din Umbră îmi luaseră totul. Fusesem pe jumătate leșinată când îmi scotociseră printre lucruri, cu gândurile înlănțuite de magia lor, și totuși aproape că reușisem să întind mâinile spre ei când luaseră scrisorile de la Raihn.

Scrisorile nedeschise.

Îmi trimisese atât de multe... Primisem câteva și de la Oraya. Soseau dacă mă apropiam suficient de capitala Casei Noptii, trimise de magia lor. O dată la o săptămână sau două, făceam câte un ocol ca să mă întorc în regiunea lor și strânsesem la piept acele foi mototolite de pergament ca pe niște comori. Îmi imaginam ce scrie în ele. Scrisul neglijent al lui Raihn: *Unde naiba ești, Mish?* Literele cu bucle ale Orayeri: *Nu mă pune s-o trimit pe Jasmine să te caute.*

Dar niciodată nu îndrăznisem să le citesc.

Nu mă încumetasem nici să le arunc.

Acum regretam cumplit ambele hotărâri. Nu uitasem fața pe care o făcuse Raihn în momentul în care îmi anunțasem plecarea. Expresia aceea de durere totală, ca a unui cățel. La gândul acesta, aproape că mi-a scăpat încă un suspin.

Pe toți zeii, făcusem atât de multe greșeli!

Brusc, am tresărit la auzul unui scrâșnet ca de pietre care se freacă între ele.

Ușa s-a deschis larg și pe podea s-au revărsat benzi de lumină rece. Am ridicat capul și am fost pedepsită cu un acces puternic de amețelă. Pe podea a picurat și mai mult sânge.

În prag apăruseră o femeie și un bărbat. Femeia era de viță nobilă. Mi-am dat seama din momentul în care m-am uitat

la ea. Era înaltă, cu spatele drept, și își ținea mâinile împreunate în față cu delicatete. Pe umeri îi cădeau bucle lungi de păr castaniu-închis. Purta o rochie de catifea de culoarea smaraldului, care-i înconjura strâns silueta și atingea podeaua. Corsajul strâmt îi înălța sânii spre decolteul adânc. Întruchipa perfect stilul vestimentar al celor Născuți în Umbră – toate erau scumpe. A pășit spre mine, privindu-mă cu ochi reci și pătrunzători.

Ceva în legătură cu ea îmi era familiar într-un mod care mi-a stârnit fiori pe piele. Nu era vorba doar despre înfățișare. Era mai degrabă o *senzație* pe care nu o puteam plasa.

Bărbatul care o însoțea a închis ușa în spatele ei. Pe el l-am recunoscut imediat. Era o namilă cu părul negru lins pe spate, îmbrăcat cu armură din piele de calitate și având atârnată pe spate o mantie de aceeași culoare precum rochia stăpânei sale. Privirea mi s-a oprit asupra acelei mantii. Nu și-o schimbasese de când mă târâse aici, sub pământ. Era distrusă. Pătată peste tot cu sângele meu.

Femeia a așteptat în tăcere ca însoțitorul ei să descuie ușa celei. A intrat.

— Ridică-te! a spus.

Avea un glas melodios, fără cusur, și, prin acele patru silabe, a devenit cel mai fermecător sunet pe care-l auzisem vreodată. Trupul îmi era zdrobit. Și totuși, la comanda ei, am *vrut* să mă ridic. Nu mai exista nicio altă posibilitate, toate fuseseră tăiate precum lujerii unei vii.

Până să iau hotărârea conștientă de a mă ridica, m-am și trezit în picioare.

Magie Născută din Umbră, mi-am dat seama. Magia minții, a impulsurilor nestăpânite, a iluziilor și a umbrelor.

Când copiii oamenilor din celălalt capăt al lumii își spuneau la culcare povești înfricoșătoare, monștrii care-i vizitau în coșmaruri erau vampirii din Casa Umbrei. Sigur, Născuții din Noapte erau și ei înspăimântători, cu aripile și cu săbiile acelea

ale lor, cu toată experiența de războinici fioroși. Cei Născuți din Sânge erau înfiorători ca niște lupi turbați, din cauza ferocității lor imprevizibile.

Dar cei Născuți din Umbră erau ca niște stafii. Manipulau însăși realitatea. Sorbeau întunericul precum vinul și-i savurau notele de spaimă.

Femeia m-a ocolit încet. Mă clătinam. Mîntea mea îi îndeplinise porunca, dar, în momentul de față, trupul meu nu era în stare să se țină pe picioare. Aveam senzația că podeaua se înclină cu mine.

Acum să te văd cum îi duci cu vorba, Mische, mi-am spus. Dar cuvintele, poate pentru prima oară în viața mea, păreau foarte departe. Și n-am reușit să găsesc niciunul când femeia s-a oprit în fața mea, m-a cercetat din cap până-n picioare și mi-a zâmbit cu dispreț și cruzime.

Asta a fost ultima piesă. Zâmbetul.

Revelația mi-a zdruncinat toată ființa. Am înțeles cine e. De ce îmi pare atât de cunoscută.

Am făcut ochii mari.

A chicotit și între noi s-a transmis o undă de încântare.

— Așadar, aceasta e fata care mi-a omorât fratele, a spus și zâmbetul i s-a strâmbat, prefăcându-se într-o grimasă. Ce rușine! Un prinț al Casei Umbrei, ucis de o potaie mică și anonimă pe care a Transformat-o. Niciodată n-a fost în stare să-și stăpânească pornirile. Bănuiesc că așa se întâmplă dacă toată viața primești tot ce-ți dorești.

Într-adevăr, chiar semăna foarte mult cu... *el*.

Mai mult, avea aceeași *aură* – simțeam acel mic ecou al magiei pe care o împărtășeam în vraja cu care îmi influența mîntea. Fratele ei mă Transformase, el îmi încredințase darurile blestemate ale vampirismului, pe care mă străduiam din rășputeri să le dosesc într-o cămară ascunsă a ființei mele. Magia ei deștepta ceva din puterea pe care o țineam închisă în spatele acelei uși mintale, putere care recunoștea o urmă a celui care mi-o dăruise.

Neagă! m-au îndemnat ultimele resturi de gândire rațională din străfundul minții. *Au pus mâna pe scrisorile lui Raihn. Vinovăția ta ar implica și Casa Noptii. Trebuie s-o negi!*

Am făcut un efort colosal ca să-i răspund cu zâmbetul meu fermecător.

— Cred că mă confunzi cu...

A dat ochii peste cap. Magia ei mi-a străpuns amintirile ca niște gheare care se înfig în coli de hârtie. Am simțit că îmi explodează craniul. Scotocindu-mi prin minte, mi-a deșteptat imagini fulgerătoare din trecut: Cetatea Zorilor Hărăziți, chipul surorii mele, cerul albastru deasupra mării, țărmurile Casei Umbrei...

Apoi *el*.

S-a oprit. Respiram sacadat. Stăteam lipită de perete, cu gâtul țintuit de mâna ei, deși nu-mi aminteam clipa în care mă apucase. Picuratul constant al sângelui meu își grăbise cadența.

Femeia a zâmbit alene.

— Ah, iat-o! Ziua în care a murit fratele meu.

Magia ei mi-a pătruns în minte ca un cuțit bont. A apucat amintirea și a extirpat-o.

Prințul Casei Umbrei era un bărbat înfiorător de chipeș și se uita la mine ca la o surpriză încântătoare pe care abia aștepta s-o înfulece. Mă privea fix din capătul sălii de bal. Mi-am șters palmele transpirate de pânda aurie a rochiei mele magnifice și ridicole. Cu zece minute în urmă, mă simțisem frumoasă îmbrăcată cu ea. Acum mă îngrozea gândul că mă scoate în evidență în mulțime. Nu puteam să îi spun lui Raihn sau Orayei. Mai ales pentru că era atât de important ca petrecerea aceasta să decurgă bine...

A pătruns și mai adânc. Capul mi-a crăpat de durere și suturile dintre prezent și trecut au trosnit.

— Ai grijă, Egrette! i-a atras atenția bărbatul.

I-am auzit vocea ca de la mare îndepărtare.

— Nu poți s-o omori încă.

Egrette. Mai auzisem numele acesta. Încet, încet, piesele s-au pus cap la cap. Casa Umbrei avea și o prințesă. Un al doilea moștenitor, soră cu vampirul pe care-l omorâsem. Dar informația asta mi-a zburat imediat din gând, pierdută sub asaltul asupra minții mele. Abia am auzit răspunsul ei.

— Oricum o să moară în curând. Până atunci, vreau să văd cum a făcut-o.

Mi-a năvălit prin amintirile despre petrecere – lovitura de stat, noaptea în care Raihn fusese răpit și Oraya dispăruse. A trecut pe lângă imaginile cu gărzile Născute din Sânge care mă târâseră și mă încuiaseră într-o cameră, un cadou prin care să între în grațiile prințului trimis de Casa Umbrei.

Apoi s-a oprit – chiar acolo, chiar în clipa în care s-a petrecut totul.

Îl pironisem de perete. Oraya era în spatele meu. Mâinile prințului erau pe gâtul meu. Eram atât de furioasă!

Bărbatul acesta îmi răpise totul. Mă Transformase într-o fiară nevrednică de lumina căreia îmi dedicasem întreaga viață. Din cauza lui îmi pierdusem magia. Din cauza lui mă părăsise zeul meu.

Fără să mă gândesc la nimic altceva în afară de ura aceasta, am pus mâna pe sabia primită de la Oraya.

I-am înfipt-o drept în piept și am împins, am tot împins, am tot împins, până când n-am mai putut – până când chipul perfect al prințului s-a destins...

Egrette s-a oprit. Magia ei s-a fixat asupra acelei imagini – a clipei în care fratele ei își pierduse viața.

A zâmbit.

— Bietul, sărmanul Malach. Cât de trist!

Dar și eu îi simțeam emoțiile prin firul care ne lega. Nu era cătuși de puțin tristă.

Mi-a dat drumul și m-am prăbușit, hârâind sufocată.

— Nu are rost să minți, a spus. Și apoi, uciderea lui va fi la prava ta cea mai de seamă. Oricum, nu prea mai ai timp ca s-o întreci.

Am încercat să mă întorc pe burtă, să mă ridic în mâini și în genunchi. Dar de sub fusta printesei s-a ivit un pantof delicat care m-a împins înapoi pe pardoseala de piatră, înfigându-și vârful ascuțit în rana mea cea mai adâncă.

— Egrette! a avertizat-o bărbatul.

— Liniștește-te! Puțin sânge în plus nu poate decât să producă un efect și mai puternic. Suferința unei spioane îl va încânta pe tatăl meu.

Spioană?

— Nu sunt...

— Scutește-mă! Am venit doar ca să-mi evaluez darul înainte de a-l prezenta.

— Darul? s-a mirat el, rostind neclar cuvântul.

Sângele meu negru se revărsa pe dale. Egrette l-a privit cu o vagă încruntare scârbită.

Am ridicat privirea pe lângă ea, spre lumânarea neaprinsă care stătea atârnată în felinarul prăfuit.

Mi-am imaginat în cel mai mic detaliu cum i-ar arăta fața cuprinsă de flăcări. Vampirii ardeau altfel decât oamenii. Aceștia din urmă se topeau, dar vampirii se mistuiau ca hârtia uscată: pielea le crăpa, li se jupuia și se fărâmița sub formă de cenușă albă.

Cu doar câteva luni în urmă, aș fi putut să-i dau foc într-o clipită.

Dar acum n-am putut decât să gem neajutorată când m-a întors pe spate cu piciorul.

— Am văzut ce era de văzut, a spus.

Vocea i s-a estompat. Am închis ochii într-o fluturare de gene. M-am ghemuit, conștientă de rana deschisă din zona coastelor. Moartea mă pândea din umbră.

Iar zeul meu tăcea în continuare.

Dar de ce să mă aștept la altceva? Aș fi *meritat* altceva?

Nu mai eram aleasa lui.

Lumânarea a rămas rece.

CÂND ERAM MICĂ, Saescha mă speria cu povești despre vampiri.

— Sunt fiare malefice, îmi spunea. Sunt mai mult morți decât vii și pizmuiesc oamenii pentru că se bucură de ceea ce lor le lipsește. Și știi ce le place cel mai mult să mănânce?

Uneori, dacă aveam chef de glume, transformam discuția într-un joc: *Degete de la picioare!* exclamam chicotind. *Urechi! Burice!* Dar de obicei răspundeam mândră:

— Sânge!

Îmi plăcea să am dreptate.

Atunci Saescha clătina încet din cap, cu chipul frumos încruntat în mod dramatic.

— Nu, Mische. Asta-i o idee foarte răspândită, dar greșită. Mai mult decât orice altceva, le plac foarte, foarte mult sufletele. O să-ți înfulece sufletul dintr-o singură înghițitură mare. Și le plac mai ales sufletele fetițelor de șase ani, cu părul creț!

Apoi se repezea la mine și mă gâdila, prefăcându-se că mă mușcă *hap, hap, hap* de gât, iar eu râdeam în hohote, până când mă sufocam.

Amintirea vocii ei mi-a plutit prin gând ca un nor singuratic pe cerul gol, dar nu-mi mai ardea de răs.

Poate că la asta se referise, pentru că aveam senzația că sufletul însuși mi se deșirase. Visele se revărsau peste mine precum valurile care se sparg ritmic pe țărmul mării, împingându-mă spre realitate și trăgându-mă imediat înapoi fără milă. Brutalitatea cu care Egrette îmi scotocise prin minte îmi lăsase gândurile împrăștiute, iar amintirile mi se scurgeau laolaltă, ca sângele dintr-un trup sfâșiat, sleindu-mă într-un mod la fel de fatal precum rănilor care-mi brăzdau pielea.

Am început să uit cine sunt, unde mă aflu. Unde e granița dintre trecut și prezent.